

Una "giornata" memorable

TEATRE. Amb les entrades exhaurides, *Una giornata particolare* va representar al **Teatre Kursaal** les seves últimes funcions després d'haver estat en gira per tot Catalunya. Altre cop, **Oriol Broggi** i **La Perla 29** han tornat a sorprendre el públic manresà, ha aconseguit enamorar-nos des de la més alta sensibilitat i intel·ligència teatral. Aquest cap de setmana, el Teatre Kursaal de Manresa va acollir una de les obres més esperades: *Una giornata Particolare*. Broggi ha creat una versió teatral de la famosa història d'**Ettore Scola** i **Ruggero Maccari**, **Marcello Mastroianni** i **Sofia Loren** a la pel·lícula estrenada el 1977. El film, i també el retrat d'una història íntima d'una època en què es tractava amb una extrema sensibilitat temes com l'homosexualitat, la passió i el feixisme.

Una giornata particolare ens explica les hores que viuen **Antonietta** i **Gabrielle** en una petita comunitat de veïns enmig d'una Roma que es prepara per rebre amb tots els honors a Hitler. Ella (**Clara Segura**) és mestressa de casa, amb sis fills poca cultura i conformada amb la seu dia a dia, que mai ha cregut que pugui ser millor. Ell (**Pablo Derqui**) és periodista radiofònic, poc amic de les idees feixistes i acomiadat, recentment, del seu treball per les seva tendència sexual. Durant dues hores, el públic va ser testimoni de moments intensos en la trobada, dels seus diàlegs, les seves mirades i la creixent complicitat entre dues persones de mons molt diferents però alhora connectats per una necessitat d'efecte, d'amor. La versió de Broggi no fugiu en cap moment de la versió cinematogràfica, ans al contrari, la funció comença amb la projecció dels primers moments de la pel·lícula. A partir d'aquí, són Clara Segura i Pablo Derqui, acompanyats de **Rosa Gàmiz**, els qui s'apoderen de l'escenari. La seva actuació és memorable: aconsegueix convertir la durada de l'obra en una experiència inoblidable. I és ben bé que, veient el repartiment, es podia intuir que el resultat final no seria gens decebedor. Derqui transmet en tot moment la fragilitat i la sensibilitat del seu personatge. Segura és capaç de transmetre el què li vingui de gust, construeix una Antonietta perfecta, vulnerable i deliciosa alhora. Rosa Gàmiz representa l'incòmode i el desagradable personatge de la portera.

El resultat de tots els ingredients és, una vegada més, una funció extraordinària.